

[Pelle Voigt]

Så skal jeg endnu en gang gentage mine spørgsmål til centrum-demokraternes ordfører. Hvad er det for forpligtelser, der efter hr. Nør Christensens opfattelse – det fik vi aldrig nogen forklaring på – ligger i vort NATO-medlemskab, som gør det nødvendigt for os at tillade de forstærkningstropper, der måtte komme hertil i en krise- eller krigssituation, at medbringe de våben, de selv måtte ønske? Det var en meget markant og klar udtalelse fra formanden for folketingets forsvarsudvalg, men vi har egentlig stadig ikke fået afklaret, hvad der gemte sig bag formuleringen. Jeg forstår, at det i hvert fald ikke er et synspunkt, som forsvarsministeren deler 100 pct. Men jeg kunne vældig godt tænke mig at vide, hvad det egentlig er for et synspunkt, og jeg kan se, at hr. Nør Christensen med en serie nik fra salen lader forstå, at han vil komme ind på det i sit indlæg heroppefra, når tiden kommer. Det glæder jeg mig meget til at høre.

Jeg synes, der var mange vældig positive træk i den tale, den socialdemokratiske ordfører, hr. Lasse Budtz, holdt, men der er unægtelig også ting, der undrer. Blandt de positive træk var, at hr. Lasse Budtz i indledningen af sit indlæg åbnede for den mulighed, at Danmark forlod NATOs integrerede militærsamarbejde i forbindelse med oprettelsen af en atomvåbenfri zone i Norden, hvis ikke jeg misforstod hr. Lasse Budtz. Det synes jeg er et overordentlig betydningsfuldt og interessant skridt i socialdemokratiets sikkerhedspolitiske udvikling, og jeg håber meget, at jeg ikke har misforstået den pågældende passage i hr. Lasse Budtz' tale.

Derimod er det en kilde til meget stor undren, at socialdemokratiet ikke er i stand til her i salen i dag at stemme for det, som hr. Lasse Budtz både den 10. november 1983 og i dag har sagt fra denne talerstol. Det har vi faktisk ikke fået nogen forklaring på heroppefra.

Vi har heller ikke fået nogen forklaring på, at det ikke er muligt for socialdemokratiet at stemme for det, som partiets medlemmer knæsatte i partiets arbejdsprogram for 4 år siden, altså i 1980. Vi har faktisk ikke anytndingsvis, ikke med et eneste ord fået et bud på, hvad der er galt med denne socialdemokratiske arbejdsprogramvedtagelse, og hvad der vil gøre det så forfærdeligt, at den bliver vedtaget her i folketinget og bliver of-

ficiel dansk politik. Det synes jeg er besynderligt.

Socialdemokratiet har altid stået for mig som et parti, der i situationer, hvor andre måske var optaget af visioner om fremtiden, de store sammenhænge og sådan noget, med talent og held kunne føre sig frem ved at præsentere folk for konkrete, realistiske enkeltskridt i den givne situation. Men her oplever vi jo den omvendte verden. Her oplever vi hr. Lasse Budtz sige nej til at tage et af disse konkrete, præcise skridt, som er anvist i socialdemokratiets eget handlingsprogram, under henvisning til en fjern fremtid og en stor konstruktion, hvis nærmere indhold vi endnu ikke har set, men som vi måske engang får at se. Egentlig et synspunkt, der minder om den type præster, som i sin tid for at aflede folks opmærksomhed fra deres timelige problemer ustandselig trak veksler på evigheden.

Jeg forstår ikke, hvordan det er muligt for hr. Lasse Budtz her fra talerstolen på den ene side at sige, at vi må arbejde for, at Danmark under alle omstændigheder forbliver frit for atomvåben, og på den anden side kan sige, at det øjensynlig ikke er betimeligt, at folketinget vedtager det, han selv har sagt, og som adskillige af hans partifæller har sagt mange steder både i og uden for denne folketingsal.

I øvrigt er der en anden ting ved det socialdemokratiske dagsordensforslag, der undrer mig. Den 10. november 1983 vedtog folketinget faktisk, ikke mindst på hr. Lasse Budtz' foranledning, at regeringen aktivt skulle arbejde for, at Danmark forbliver atomvåbenfrit gennem etablering af en nordisk atomvåbenfri zone. Siden er der gået nogle måneder, hvor man – hvis man skal være meget positiv – vel egentlig kan opsummere regeringens utrættelige aktivitet på dette område på den måde, at den har ladet meget tilbage at ønske. Faktisk erindrings jeg i øjeblikket ikke ét eneste eksempel på, at regeringen aktivt har arbejdet for en atomvåbenfri zone i Norden. Ikke ét eneste udspil fra denne regering til forhandlinger med de øvrige nordiske lande, ikke ét eneste konkret initiativ.

Hvad er så reaktionen på det fra den ordfører, som i sin tid fik stemt igennem her i folketinget, at regeringen aktivt skulle arbejde med disse ting? Det er en dagsorden, som